

Теперішній час

Чорний «бронко» нісся в буревій по вкритій гравієм дорозі. Колеса відкидали багно, пісок і воду. Дощ заливав вітрове скло швидше, ніж двірники встигали протирати його.

Поки фургон продовжував мчати вперед на швидкості сто кілометрів на годину, його задні двері відчинилися. Двоє озброєних людей висунулися під зливу, вставши на підніжках із кожного боку машини і вхопившись за дверні рами кінцівками в рукавичках. Їхні очі були захищені від бруду, камінчиків і води товстими окулярами, але чорні номексні костюми¹ і пістолети-кулемети, що висіли на шиях, миттєво вкрилися водою та брудом разом із іншим спорядженням: шоломами з вбудованими гарнітурами, бронезилетами, які захищали груди та спину, наколінниками і налокітниками, а також развантажувальними жилетами. До того моменту, як «бронко» підїхав до хижі під проливним дощем, все це неабияк намокло і вкрилося брудом.

Машина різко загальмувала, пішла юзом і зупинилася всього за шість метрів від вхідних дверей. Двійко тих, хто стояли на підніжках, зістрибнули і кинулися до будівлі, відстежуючи дулами автоматів все навколо, шукаючи можливі цілі в навколишніх деревах. Водій «бронко» також приєднався до них. Як і інші, він був озброєний пістолетом-кулеметом Heckler & Koch із товстим глушником на кінці дула.

Троє бійців тіснилися біля входу. Передній подався вперед, перевіряючи замок. Замкнено.

Водій, котрий ішов останнім, не кажучи ні слова, висунувся вперед. Повісивши НК на груди, він простягнув руку і витягнув із торби дробовик із пістолетною рукояткою. Зброя була заряджена набоями «дезінтегратор» — семисантиметрові патрони підвищеної потужності, що містять п'ятдесятиграмові кулі зі сталевого порошку, залитого пластиком.

¹ *Номексний костюм* — термостійке екіпірування для військових.

Він підняв дуло дробовика на п'ятнадцять сантиметрів до верхньої петлі дверей і вистрелив прямо в неї «дезінтегратором». Яскравий спалах і сильний удар, пресований сталевий порошок вдарився об дерево, зірвавши двері з петлі.

Водій вистрелив другим набоем у нижню петлю і вибив двері ногою. Вони впали в приміщення.

Боець із дробовиком відстрибнув убік, а двоє інших із пістолетами-кулеметами увірвалися в темну кімнату, звели зброю і залили кімнату блискучими в'ялами черг. Водій прибрав дробовик, схопив НК і приєднався до них.

Кожен зачистив свій сектор хутко та чисто, через три секунди вони рушили вперед через сіни, які провадили в задню частину оселі.

Перед ними з'явилися дві дверні пройми, по одній із кожного боку коридора, який закінчувався зачиненими дверима. Перший і другий відокремилися, перший узявся за дверну пройму ліворуч, а другий — праворуч. Обое виявили цілі і вистрелили в них. Постріли зі зброї, хоч і з глушниками, в замкнутому просторі прозвучали дуже гучно.

Поки двоє займалися бічними кімнатами, третій, залишившись на самоті, стояв у коридорі, тримаючи під прицілом двері попереду на випадок, якщо хтось звідти з'явиться.

Потім двоє прудко повернулися в коридор і подалися вперед. Третій пішов за ними. Через секунду вони застигли біля замкнених дверей. Вишикувалися, і передній тихо перевірів засув. Не замкнено.

Він зупинився лише для того, щоб пригнутися ще на кілька сантиметрів. Його товариші зробили те ж саме. Потім усі троє ввалилися в кімнату, освітивши закріпленими на зброї ліхтариками свої сектори обстрілу.

Їхній «вантаж» перебував у неосвітленому центрі кімнати. Джон Кларк сидів у кріслі, тримаючи руки на колінах, і мружився від яскравого світла. За лічені сантиметри від нього праворуч і ліворуч ліхтарики висвітили дві постаті навстоячки і краєчок обличчя третьої, прямо за головою Кларка.

Вся трійця бійців, котрі стояли в дверях — Домінго Чавес, Сем Дрісколл і Домінік Карузо — відкрили вогонь одночасно. Короткі черги затріщали в кімнаті, з дул вирвалося полум'я, а запах порохів газів заглушив запах сирої цвілі, що стояв у хатинці.

Джон Кларк не ворухнувся, навіть оком не моргнув, коли кулі вдарили тих, хто стояв поруч.

У чолі кожного з'явилися дірки, але вони не впали. Це були дерев'яні стенди, на яких були закріплені фотореалістичні зображення озброєних людей.

Тактичні ліхтарі освітили решту кімнати, один із них висвітлив четвертий і п'ятий силуети, що стояли поруч у дальньому кутку. Дерев'яна ціль ліворуч зображувала чоловіка з детонатором у руці.

Дінг Чавес двічі вистрілив макетові в голову.

Другий промінь ліхтарика висвітив кут і вродливу молоду жінку, котра тримала правою рукою дитину. У лівій, трохи заведеній за спину, вона стиснула довгий кухонний ніж.

Не вагаючись ні секунди, Дом Карузо вистрелив жінці в голову.

За мить із іншого боку кімнати почувся голос Дрісколла:

— Чисто.

— Чисто, — підтримав Карузо.

— Усе чисто, — підтвердив Дінг.

Джон Кларк підвівся, протираючи очі після трьох тактичних ліхтариків у 200 люменів¹ кожен.

— Зброю — на запобіжники.

Усі три бійці поставили свої МП-5 на запобіжники і повісили їх на паски.

Разом вони оглянули всі п'ять мішеней, а потім вийшли з кімнати та перевірили мішені в коридорі. Потім вийшли з темного обійстя і встали на ганку, намагаючись триматися подалі від дощу.

— Що думаєш, Дінгу? — спитав Кларк.

Чавес відповів:

— Усе правильно. Те, що мені довелося наздоганяти хлопців, аби зайняти позиції біля дверей, сповільнило нас. Але інакше було ніяк. Якщо хочемо йти на штурм втрьох, доведеться чекати водія.

Кларк погодився:

— Це справді так. Що ще?

— Коли Дінг і Сем пішли в бічні кімнати, я залишився сам, — продовжив Карузо. — Прикривав двері в кінці коридора, але не міг не подумати про те, що добре було б, якби хтось іще прикривав мені спину. Ворог, який увійшов ззовні, міг без проблем вистрели-

¹ Люмен — одиниця виміру щільності світлового потоку. 200 люменів приблизно відповідає 35-ватній жарівці.

ти мені в потилицю. Я зиркав на всі боки, але це не те ж саме, що мати ще одного бійця.

— Діємо малими силами, — кивнув Кларк.

— Ще меншими, без Джека-молодшого, — погодився Дом Карузо.

— Варто подумати про залучення ще когось нового, — запропонував Дрісколл.

— Джек повернеться, — відповів Чавес. — Ви знаєте це так само, як і я. Як тільки відновимось, він не зможе триматися осторонь.

— Можливо, — сказав Дом. — Але хто зна, коли це буде.

Кларк заспокоїв:

— Наберись терпіння, хлопче.

Але всім на цьому ганку було ясно, що Кларку й самому не терпілося отримати можливість гаяти час за зовсім іншими справами. Він був солдатом, котрий опинявся в епіцентрі майже кожного конфлікту, в якому США брали участь за останні сорок років. Хоча й відійшов від бойових операцій «Кампусу», він був явно готовий до чогось більшого.

Кларк глипнув на «бронко». Двері були широко розчахнуті, а буря лише посилилася. Підлога машини була на три сантиметри залита водою. Покриття салону також промокло.

— Добре, що я наказав вам використовувати лише фермерський фургон.

— Але салон все одно доведеться чистити, — зауважив Дінг.

Вони зареготали.

— Гарзд. До праці, — спонукав Кларк. — Отже, хлопці, повертаєтесь на дорогу, чекаєте двадцять хвилин, а потім повторюєте ще раз. А в мене буде час, щоб повісити двері та попереставляти мішені. Дочекайся, а на другій мішені в спальні у тебе, схоже, рука таки сіпнулася.

— Зрозумів, — сказав Дом.

Він вистрелив по другій мішені з МП-5 тричі, й усі три кулі потрапили їй у голову на відстані не більше шести сантиметрів одна від одної, але сперечатися з Кларком не став. Тим більше, що Дрісколл і Чавес вклали всі кулі з кучністю менше п'яти сантиметрів.

— І Семе, — зауважив Кларк, — тобі слід пригинатися нижче, коли будеш входити. Ті п'ять сантиметрів, на які тобі б слід було пригнути голову, можуть означати різницю між експрес-зачіскою та діркою в чолі.